maalt välain korjul olli. Kuningar ei käsi enamb kuigi rahul olla, ja ta foot ööja wällä ker temä armast poiga tagasi pidma toomaht pole teoöör, teliti rahwa ja julge woormeer, ker ommi alamhärega wõõrale maale minema pidi. Kui rahwa holdan ommi pelglikkega wõõrale maale famma, pohtusima nemä teel ütte fuurde maja, kon nelekesse relikse nadam ehk perandüsse pääl rongerte tulutsima (Õnne) Eat fee perandör olli üks nägemadas fark, ker, kui teda fõja panek, tem kandjat nägemadar teep. Nooremehe pakima wõõrale mehele omma ehk perandüsse õrä minnä, ninn küsima ehk fõrgi essi nelli matti tähtsat hõbehet. Holdan eiji fõrgi fõlga, käsk omal wäel minema nakata kuna essi weel tulutsijidega kauplema jäi. Et noorelulutsija üks tõisega rahule ei jõä, ninn omast küsitarast himmast maha ei jätä, — lätz foldami fuä tõur, ja ta pand näide mant pakan, weel perrä hõigaten: „Nü tõter hõigile, kia oma ehk perandüsse pääl rüdleva, ninn nonemtido wara pääl tulutsema."

Rahwa holdan wõtt oma mäntli fälast õrä, ninn tulli omale feltsile fõrge, kon ta neile imelikku fardi ja temä tegemisst nõudis, mille üle temä alamba wäega imetellima. Noa lätsima jällegi hulga hulga maad edasi, ninn jäma jällegi ütte fuurde maja, nis tee weeren olli kon nelli noortmeest nüsima oma ehk perandüsse pääl „kost lõta peiva, nis mund ei ole, kui üks imelik fiidi-tegu, kellele pääle istun ta fima faap minema, kohe tedä ennegi kästas. Kui tulutsija nõnd ütte rõõrast fõsse tulewat — polisima nemä tedä näile feda tegi nelas kahgi kiskus, ja õrä jastada. Seepast nakkima nema jällegi rahwa küsima ütelles: „Olgu tegu üten tiskin, mundi kastap temä oma wõimusse õrä. Osta paremb fee tegu õrä, ja anna meile tema eesst nelli matti hõbehet." Holdan lasse nüüd nooril mehil oma ehk perandüsse, tekile, pääle istu, kohe ta essi ka perra lätz, ninn noore mehe küsima: „Tegu, fõida ümbre tsõõri!" Nüüd näpp tegu kenda üles, ja nakas ümbre maja tsõõri sõitma, mille üle rahwal holdamil wäga hää meel sai, ent milleps perandaja midagi mundi ei tunne, kui ennegi õiha ja rahnu üttõise vaste, milleps noa enne ei orva päewil, kui ehk vara jaetus faap. — Kui proomi fõit mõda olli, lätsima nemä maja tagasi, nunna holdan omile feltsilisile käsi and, jo een, teed nüte õrä minnä. Mägan tulutsima poja himsamate kellega perandüsse peräst, milleps noa holdami käsk ei omma küsitust kinda nelli matti hõbehet, tahtsima. Endsõtja orwar feda lüg korger himsamate ja ta tõmmas omma nägemadar tegija fõrgi fõlgä, ninn tsõõr kalli fiidi-tegi fõrgi sõõ ola, ninn tulli ilma kuulmata, nägemata, tulutsijide kerwelt wällä, kohe ka nia nooremehe perrä ilmusima, kui nonalli perandüsse vaatmisst mäkäsima. Välain haarõkeliima ja kabarõtsima nema simä-tõrnä wõõra perrä, et teda kinni pinida, — ent nägemata wõõrast hõigas neile ernegi: „Nü tõter hõigile, kia kuna ehk perandüsse

pääl rüdleva, ninn nonemtido vara pääl tulutsema." Kui fulge holdan omile feltsilisile fõrgi fai, — nagar ta neidega kui kuulesst kõnelema, sepp tu olli imelikku teki pääle istuma oma nägemadar tegija fõrgiga, mis teda ninn temä fõida õisla nägemadar tegi. Kui ta ülerõõt, oma fõidu pääle maha tulli, imetellima tõise temä tähtsat kündisi, millega temä pilve-rüjgin, lindude-lüginn, kogoni nägemada nõol rännata võis. Maan ollen fiist noor holdan oma kalli fiidi-tegai õige lajale, ja naa istema nõuk hulgani fima pääle, kohe noor pääle wai ülemb, kui nutsor edemale ästa ja hõikar: „Tediksne, kõida meid fima maale, tuahu lüna, kon meie armar kuninga poig portsilla on!"

Pikkamisi nõsi tema maast korgeke pilwe-rüdi üler, ja naar õige kaimarte rongele kommenga maa poole, kui õhukene pilwekene edesi gõrma, kergen õhu-meren. Alita pisku pääwä, ja tõkkis ülestedut õõd lätz mõõda, kooni tediksne üte lüna kohale, õiewa turu-platsi pääle maha lasi, kon noor holdan wai pääle oma kalli teki kõnda mäkke, ninn omma nägemadar tegija fõrgi kormanni pand. Mänd kaje temä, kui kunagi ülemb, omile feltsilisile pö alambile lüna korteri, ja pand essi nägemadar tegija fõrgi fõlga, ninn lätz omma armast kuninga poiga tekan õhma. Sia tõise temä ka kuninga maja üler, ninn lätz, ilma kõigist usse kõrtsist nägemada fima fõisa nägo pääl omma kuninga poiga, üle üli ilusa kuninga tütre kambren uullatse lahwa pääl ispwat, ja temaga magusarte jutte ajawat. Sia lättsima noor prentspaar kuninga noom, temä käsk lupsa küsima õrä minnä, — fõit ütel kuningar kõsilasele: „Ei, nu kalli näi-meer, enne ei lase ma fima õrä minnä, kui fa tost kommen kommengur omale mõrsjale nü lugutse tõise kõigä, nis fugutse mina tälle ärimätse teta lase!"

Kuninga poig fai tälle kuuri üler ande perast kogoni kurwar, ninn ta lätz kogoni pahatsilt kuninga majast wälla, ninn tulli omma korteri, kon ta murre perast õdwa magama kiider. Et rahwa ja julge ülemb kawe oma nägemada oledega nõuk kuninga maja kolga ja nalga lätsi, ninn nakte talitsist perrä kon kuningar nü lugutse kuninga teta lasep, mis fugutse temä raämeer ka tõsi toma pidi. Sia fai ka temä ütte maja, kon kuninga kändlepp olli, ninn kohe ka felsamal kõrral kuningar omma tütrega talli, ker meistrile oma käsku jalaalt mõõdule kuunutas. Meistri labor kommen kommengur terwe paari nü lugutsist kõngi walmis teta. Ent kuningar kuulutada kõrraste, mitte mund teta, kui ainult kõa jala-päng. Kuningar lätz oma tütrega õrä, ninn nüüd nakse kändlepp ütte kuninga tütre käsk, kelli jääl kalk walmis, ja walmistamada koon olli, — ilusa tuli-weerwa kalli kaleviga üle tõmbama, nigu kõrtsu olli, ninn teda ukuide kalla ja pärit tega ilusaste, pääle poolt ehitama. Päng fai pia walmis, nis tõstate ütte-meda ülles, ja nägemise wõõrt olli. Ent kawal noormees olli omal nägemada nõol, tarsastele, ilma meistri kuulmata, ka nü koma viisi, kuna jala